

stemmelse givne en større Varighed og Tryk-
 hed ved at see dem ophævede til Lov, skal jeg
 i den Henseende kun beraabe mig paa de An-
 tydninger, vi have tilladt os at gjøre i selve
 Udvalgets Betænkning. Efter at det af os op-
 stillede Forslag er bortfaldet, og efterat jeg alle-
 rede har erklæret, at jeg saameget mindre fandt
 Anledning til at holde derpaa, som der var
 stillet et mere detailleret Forslag i samme Ret-
 ning af min ærede Nabo, skal jeg kun med
 Hensyn til dette bemærke, at da vi intet Væ-
 sentligt have at erindre imod dette Forslag, vil
 dette altsaa træde istedetfor vort oprindelige
 Forslag. Forsaavidt et æret Medlem af Ud-
 valget (Clausen) er optraadt som en væsentlig
 Modstander af Ministeriets Lovudkast og Be-
 stemmelse i den Anordning, som dette Lov-
 udkast udtrykkelig henholder sig til, skal jeg
 naturligviis overlade dette ærede Medlem nær-
 mere at udvikle denne Dissens. Jeg skal der-
 med have Lovudkastet, saaledes som det er
 blevet nærmere udviklet og forklaret ved min
 ærede Nabos Forslag, anbefalet til Vedtagelse.

Clausen: Jeg har i Udvalgsbetæn-
 ningen, som det vil sees, udtalt en Uvisshed om,
 hvorvidt Anordningens Indhold vilde kunne
 komme til Forhandling her i Thinget. Da jeg
 nemlig selv ikke kan billige Anordningen i dens
 Heelhed, men maa arbejde paa at faae den
 indskrænket inden de Grændser, som Landsthin-
 get tidligere har slaaet fast, kunde jeg ikke selv
 tænke paa at gjøre det Forslag, at indlemme
 Anordningen i Lovudkastet, og jeg kunde ikke
 vide, om nogen Anden vilde være betænt
 derpaa. Nu er det imidlertid skeet, og jeg skal
 saaledes tillade mig at gaae i den Retning,
 som jeg har antydet. Det er mit Haab, at
 Landstthinget vil indtage den samme Stilling
 som tidligere ved denne Sags Behandling.
 Jeg htrer dette Haab, fordi jeg troer, at den
 hele Behandlingsmaade, som Landstthinget har
 brugt i Forhandling og Afgjørelse, er vel be-
 grundet og korrekt, og at det derfor vil gjøre
 vel i at fastholde den.

Loven om Løsning af Sognebaandet blev i
 1854 først forelagt i Landstthinget. Jeg var
 dengang ikke Medlem af Thinget; men de trykte
 Forhandlinger vise, hvorledes Landstthinget fra

først af har fastholdt det som Lovens Princip:
 at de Medlemmer, som løse sig fra Sog-
 nepræsten og Sognemenigheden, derved tillige
 løse sig fra Sognekirken og blive henviste til
 den Kirke, til hvis Præst de have sluttet sig.
 Denne Paastand er vel senere bleven modtaget,
 idet det er gjort gjældende, at Loven ikke ud-
 trykkelig omtaler, hvilken Kirke Sognebaands-
 løserne skulle søge til; men det fremgaaer alde-
 les klart af selve Loven og de Loven ledsagende
 Motiver. Jeg skal henvise til § 6 i Loven af
 4de April 1855, hvor det hedder: at Accident-
 ser til Kirkebetjentene skulle, efter de Nuvæ-
 rendes Afgang, „tilfalde vedkommende Kirkebe-
 tjente i den Præsts Sogn, til hvem de Paa-
 gjældende have sluttet sig.“ Tydeligere kan
 det ikke fremgaae, at det her er forudsat som
 en Selsfølge, at Sognebaandsløserne maae lade
 deres kirkelige Handlinger udføre i den Præsts
 Kirke, til hvem de have sluttet sig og hvor dette
 Sogns Kirkebetjente have at gjøre Opvartning.
 3 Motiverne, som ere forudstillede Loven, heb-
 der det fremdeles — det findes i Anhang A.
 til Rigsdagstidenden for 1854, Side 636—37 —
 „Friheden til at vælge en anden Præst, end
 Sognets egen, indskrænkes til saadanne Præster,
 der have en bestemt Menighed, altsaa Sogne-
 præster og tillige residerende Kapellaner ved
 Kjøbstadmenighederne, hvorved de Paa gjældende
 blive Medlemmer af den af dem antagne Præsts
 Menighed.“ Den daværende Kirkeminister, som
 fremlagde Udkastet i Landstthinget, htrede sig
 overensstemmende hermed — det findes i Lands-
 thingstidenden for 1854, Side 743 — „Det
 vilde være ganske i Uoverensstemmelse med
 Tanken, der ligger til Grund for Lovforslaget,
 hvis de Medlemmer, som sluttede sig til en
 anden Præst, dog ønskede at beholde deres
 Sognekirke af Hensyn til, at dette var det
 Nærmeste og Hurtigste, istedetfor, idetmindste
 ved de vigtigere kirkelige Handlinger, at søge
 hen til den Kirke, hvor den Præst var ansat,
 som de havde sluttet sig til.“ Den Paastand
 altsaa, at Loven skulde lade det ubestemt, til
 hvilken Kirke der er vlist hen, kan endnu be-
 standig fremføres, men det modsiges af Loven
 selv, af Lovens Motiver og af de Dtringer, hvor-
 med den daværende Kirkeminister ledsagede Lov-
 udkastet ved dets Forelæggelse i Landstthinget.